

Bilag 2.

Til Regering og Rigsdag.

I Anledning af det i Folketinget den 31. Maj 1918 fremsatte Forslag til Lov om „Fastsættelse af Husleje“ skal undertegnede Organisationer tillade sig at fremsætte følgende:

Principalt maa vi anbefale, at den nugældende midlertidige „Huslejelov“ bortfalder med Udgangen af Juli Maaned d. A. „Huslejeloven“ er en Undtagelseslov, der har indført en Art administrative Domstole med suveræn Myndighed, Loven krænker i betænkelig Grad den private Ejendomsret og Kontraktsfrihedens Princip og griber ved sine Tvangsforanstaltninger ind i den private Administration, samtidig med at den hemmer det private Boligbyggeri.

Saafremt der imidlertid fra Lovgivningsmagtens Side næres Betænkelighed ved pludselig at ophæve Loven, turde man dog med en vis Føje vente, at den høje Lovgivningsmagt nu vilde anse Tidspunktet for kommet til ved passende Bestemmelser at begynde at forberede Overgangen til normale Forhold.

Det fremsatte Lovforslag skuffer i høj Grad disse Forventninger. Forslaget, der betyder forøgede Tvangsforanstaltninger, fraviger endda det hidtil fastholdte Princip, at Huslejeloven, som en Undtagelseslov, bør være stærkt tidsbegrænset. Endvidere gaar Forslaget mere og mere bort fra Lovens oprindelige Formaal: at beskytte Lejerne imod ubillige Lejeforhøjelser, skønt dette Formaal endnu udtrykkes i Forslagets § 1, 2den Linie. Det indskrænker yderligere Ejerenes Opsigelsesret, en Ret, som det er yderst farligt at fratage den ene Part i et frit kontraktmæssigt Forhold, saa meget mere som Opsigelsesretten i overordentlig mange Tilfælde er til Beskyttelse for Hovedparten af Lejerne. Vi ser ingen Forbrydelse i, at en Ejendom skifter Ejer, og at en Lejer af den Grund nødsages til at flytte; selv om der foregaar en Del Ejendomssalg, vil det Antal Lejere, som eventuelt af denne Grund maa flytte, blive forsvindende lille, og ved de nye Ejeres eventuelle Indflytning i deres Ejendomme vil jo de Boliger, de hidtil har haft andetsteds, blive disponible.

Forslaget indfører de ganske nye Tvangsbestemmelser om Reparation af Lejligheder; saa fremt disse Bestemmelser bliver Lov, er Ejerenes Dispositionsret over hans frie Ejendom, i Forbindelse med de alt nu gældende Tvangsregler, fuldstændig frataget ham, og han har efterhaanden kun den Opgave ubeskaaret tilbage at sørge for, at det offentlige faar sine Skatter m. m. Det maa være en meget daarlig Husejer, som med sin gode Villie lader sin Ejendom forfalde; som Salgsobjekt bliver Ejendommen ringere, Ejeren risikerer at faa sine Prioriteter opsagt, og han vil gøre Lejerne utilbøjelige til en rimelig Lejestigning foranlediget af de stigende Konjunkturer og Pengenes synkende Værdi og forskertser derved delvis Udsigten til gennem eventuel Lejestigning at faa Ejendommen til at forrente sig. Naar man saaledes kan-gaa ud fra, at Ejernes egen Interesse gennemgaaende vil anvise dem, selv under de nuværende ekstraordinære Priser paa Arbejds løn og Byggematerialier, at holde Ejendommene vedlige med nødvendige Reparationer, turde det være et stort Spørgsmaal, om det samfundsmæssigt set vil være rigtigt ved nye Tvangsbestemmelser at søge at gennemtvinge en Række mere eller mindre overflødige Reparationer og dermed lægge Beslag paa mange af de knapt tilmaalte Materialier, som man ved Nybygninger har ondt ved at skaffe til Veje.